

Csáky Anna

Úgy élek veled...

Úgy élek veled szépséges szerelemben,
mint hajnali tó vize a nyári éggel,
átsugárazom rád rózsaszín fénybe' lelkem,
s minden sötét éjjeled e tűzben ég el.

Verdeső, vad szárnyait a kinnak régen
rémülten hallani véltem – egyedül csak,
de fehér felhő tűnt fel a komor égen,
s hittem, a fájdalom messze menekül majd.

Te vagy ma lobogó vágyaim istene,
hullámozom belül, mint tenger, mikor várom
az éjjelt, s elképezelem, miként hintene
csókot szerelmem, telve mézzel a számon.

A didergő rózsza

Hó alatt már a rózsza,
levelét a tél
könnye mossa,
az elájult szirmok
összeborulnak,
mélyükben titkok,
gyöngyei a múltnak.
Kinyílni nem szabad:
a december –
halál!
Talán majd egyszer,
ha e szép tetszhalott
tavaszra talál.
Kristály a rózsza vére
falánk jég alatt,
a tél hidegére
szó álomi nyarat.

Szerelmünk oszlopa

Hogy szeresselek, az Isten akarta,
teszem is teljes szívemből,
másnak felettem nincs hatalma,
szerelmünk oszlop: ki nem dől.

Veled alszom, és veled ébredek,
az asztalnál mellettem helyed,
együtt dobolnak bennünk vérerek,
s áramlik széjjel a szeretet,
egyként borul árnyékba, fénybe
azelőtt külön kékellő egünk,
mintha a nappal, éj szívet cserélne,
varázslat, csoda történik velünk:

Narancsló-kékre váltott az égbolt.
Mennyi nyár-derű, fény, kósza láng
végtelen terében! Mámora rég volt
pazar kedvvel kincseit szórja ránk.
Felbizsereg bennünk a bőr alatt
az érintésre váró tartomány,
lelkünk sugara százfelé hasad,
egy emlék sem fakult el, halovány:
tele van velük szerelmünk oszlopa,
e csillag-falazta gyönyörű fárosz,
vibráló fénye nem huny ki soha,
elvezet minket a Mennyországhoz,

s forog a Lét partjain körbe,
egymást öleljük benne örökre.

Segélykiáltás karácsony előtt

Ködök feszülnek az adventi szelekre,
fenyőtűk között suttognak imát,
harangszó ezüstjét némítja recsegeve
az ujjongva harsogó, vad világ.

Nehéz felhők közül szürke fény szivárog,
gyermekdal-csengettyűt nem hallani:
dörömbölnek a kövér háromkirályok,
hajdani szegények dús fattyai.

Nincs már a tűzhelyeken illatos alma,
csak elporladt bimbózó remények,
a világot betölti egy Rém uralma,
sikolt az orgona, templom-ének.

A kisdéd ma nem angyalok kardalának,
tömjénnek, mirhának, fénynek örül,
mobiltelefon, kis autók lazsálnak,
számítógép az apró ágy körül.

A távolban letarolt erdők zokognak,
fűrészről sebzett, roncsolt karú fák,
lehullott zizegő ruhája bokornak,
s az éjszaka köntösén ború rág.

A félelem erdején bolyongunk, Uram,
a leölt szépség tű-fényei égnek,
reszkető lángjuknál – segíts! – szomorúan
angyalokhoz bújnak a szegények.